

er fastsat ved Forhandling, men som i Foraaret er paatvunget dem.

Det er ikke nogen smuk Maade, paa hvilken man udnytter de danske Arbejders øjeblikkelige ulykkelige Stilling. Ministeren sagde med Skadefryd, at da Hr. Søren Simonsen var blevet kaldt til København, og det var blevet fremstillet for ham, foran hvilken Baggrund han befandt sig, saa blev han lettere tilgængelig. Hvad var det for en Baggrund? Det var den, at Ministeren tvang dem til at indgaa paa denne klækkelige Nedsættelse af Lønnen ved at true med Fratagelse af et Gode — ikke, som Ministeren sagde, i al Almindelighed ved ikke at yde ekstraordinær Understøttelse til dem, der ikke vilde tage Arbejde; saaledes forholder det sig ikke. Jeg skal tillade mig at oplyse, hvorledes Forholdet er. Ministeren brugte en meget ufin Fremgangsmaade. Han havde den Gang et Cirkulære liggende, hvorefter et Retfærdighedskrav for Havnearbejderne, Støberiarbejderne og lignende, som befandt sig i Krise, men ikke hørte til en speciel Branchefdeling vilde blive opfyldt, idet de derefter alligevel skulde betragtes som udgørende en Branche for sig og følgelig skulde have Understøttelse, som hørende til en Branche, i hvilken der var Krise. Det var et rent og skært Retfærdighedskrav, Ministeren opfyldte. Han maatte rette paa et i Forvejen udsendt Cirkulære, fordi det var ret og billigt at gøre det. Men hvad sagde han saa til de Randers Arbejdsmænd: det Cirkulære nægter jeg at sætte i Kraft for Randers' Vedkommende, hvis I ikke bøjer jer for Sultepisken. Han sagde: hvis Arbejdsmændenes Afdeling i Randers ikke indgaar paa en saadan Nedsættelse af Lønnen ved det paagældende Arbejde, der skal udføres for private Lodsejere, nægter jeg Havnearbejderne i Randers enhver som helst Understøttelse, skønt de befinder sig i Krise. Og for ikke at sætte deres Kammerater, Havnearbejderne, i Gabetokken, gik de paagældende saa nødtvunget ind paa denne Ordning:

Det var den Baggrund, som Ministeren med saa megen Skadefryd oprullede, men blot paa et forkert Grundlag. Han nævnte nemlig ikke hele det faktiske Forhold. Jeg venter selvfølgelig ikke, at Indenrigsministeren skal have nogen som helst Forstaaelse af Arbejdernes Kaar, jeg venter ikke, at han skal kunne forstaa, at Arbejderne ikke med Jubel griber til i et saadant Tilfælde for yderligere at faa deres Løn nedsat. Jeg forbavses ikke over den Anskuelse, han har lagt for Dagen. Jeg

vil kun fastslaa, at den Løn, som nu yderligere skal nedsættes, og som er Lønnen for et besværligt Arbejde som dette, hvor Arbejdsstedet ligger en halv Mil eller mere fra Randers, ikke er fastsat ved Aftale med Arbejderne, men delvis er blevet dem paatvunget i Foraaret.

Ministeren siger, at Omkostningerne skal bringes ned, og det er jo rigtigt, alle Omkostninger skal bringes ned, ogsaa Detailhandlernes Avance, og der skal ikke blot tales om det, men der skal ligesom her gribes haandfast til, ikke tales, men handles. Den Løn, som nu skal nedsættes med 20 pCt., er i Forvejen nedsat til langt under, hvad Pristallet og Pristaldet berettiger til, og i Realiteten bliver denne Løn endnu mindre paa Grund af de ulykkelige Forhold, der hersker i Arbejderklassen i Kraft af den store Arbejdsløshed, som bevirker, at Arbejderhjemmenes Økonomi undergraves. Det konservative Folkepartis Ordfører gjorde sig Gang paa Gang til Talsmand for Tjenestemændene — det var vel nok de højerestaende Tjenestemænd, han tænkte paa. Men det forekommer mig da ganske naturligt, at Lønarbejderklassen, disse Mennesker, som er udsat for Arbejdsløshed naar som helst, og hvis Hjem er hærget af den, fortjener samme Interesse fra Regeringspartierne Side.

Ministeren siger, at Produktionspriserne skal sættes i Forhold til Købeevnen. Var det ikke mere rimeligt at sige, at Arbejdernes Købeevne, Arbejdernes Løn, skal staa i Forhold til, hvad det faktisk koster Arbejderne at subsistere? Det er rigtigt, at vi skal ned med Priserne, men jeg vil bede om, at vi alle sammen følges ad, og at man ikke blot slaar ned paa Arbejderne. Jeg spørger derfor Ministeren: Hvad bliver det til med Detailhandlernes Avancer? Thi Arbejdernes Løn maa afhænge af deres Løns Købeevne, og saa længe Detailhandlerne kan tillade sig at tage indtil 84 pCt. i Avance, kan man ikke vente, at der skal skabes Basis for en virkelig Lønnedsættelse.

Jeg mener, som sagt, ikke, at den Baggrund, som Ministeren her har givet sine Forhandlinger med Arbejderne i Randers, tjener ham til nogen som helst Ære, ikke i mindste Maade. Jeg har før sagt det — ja, Ministeren ler og ryster paa Hovedet, men jeg har jo forudskikket den Bemærkning, at jeg ikke gør mig det fjerneste Haab om, at han har noget som helst Begreb om, hvad en Arbejder under de nuværende Forhold maa lide for at slaa sig igennem. Den højtærede Indenrigsminister har Gang paa Gang henledet Opmærksomheden paa at